

"Hop Hop Hop spring maar achter op"

Weer een ander geval. Vroeger was ze broodmager geweest, nu door een gezonde levensstijl een perfect figuur. Ik zeg er verder maar niks van want wat valt er over te zeggen. Een gegeven paard moet je niet gelijk in de cups kijken om de inhoud op de hand te gaan wegen. Er zijn vele wegen die naar het kardinale punt leiden immers. Ik ben nooit een tiepe geweest van Hop Hop Hop spring maar achter op. Ik ben een romanticus geen sexual predator.

We drinken bier uit de grote Duitse glazen laarzen waarvan de voorraad door breuk bij echtelijke ruzies behoorlijk is geslonken. Een buitengewone grote maat – even als het verwaarloosbare nogal lullige 'kleintje pils of een fluitje mij persoonlijk niet aan spreekt – en hier vanwege de innemers in het groot moeilijk verkrijgbaar. Drie glazen is toch al bijna een liter. Je blijft schenken op die manier dus waarom dan niet het bier aan de kubieke meter verkopen.

In sommige zaken wordt de klant gewoon horizontaal onder een vaatje bier in de kelder gelegd en een slang in zijn bek gepropt zodat het vanzelf allemaal goed komt. Pompen of verzuipen. Onbeperkt hijsen voor een geeltje of een joetje. Wie niet meer te verteren heeft dan een knaak legt de Waard himself wel effe onder de koud water kraan. Zoals de Waard is vertrouwt ie zijn gasten. De Waard houdt van cultuur en bezocht als Friese eigenheimer tenminste een maal het Rijksmuseum om voor de Nachtwacht in de rij te gaan staan met duizenden Japonnezen en andere exoten. Na afloop naar The Bulldog. Moet je gezien hebben, zoals alle boeren, burgers en buitenlui!

De gesprekken gaan al snel over die rotmoffen van de voor sommigen eeuwig durende wereldoorlog 2 en een hoog bejaarde dame op het terras, begint over de hongerwinter en die schrijver die bij haar om de hoek van de Kerkstraat in de Nieuwe Spiegelstraat in Amsterdam woonde in zijn arme tijd en later nog iets over haar in een verhaal had geschreven. Jawel, die Fred van der Wal, die moest het zijn, wist ze zeker. Het was volgens haar de grootste fantast die ze ooit zou ontmoeten. Het kon gewoon niet waar zijn. Ze was toen een jaar of vijftientig, en had haar de bons gegeven, dat zei dus wel wat over haar oordeelsvermogen en geheugen!

Zij kwam zoals gewoonlijk weer strontlazerus thuis bij haar gelegenheidspartner die al lang lag te ruften en schreef een kort briefje met haar relaas van die middag naar Fred van der Wal. Zij eindigde het nogal slordig geschreven klad met: 'hij noemde u steeds maar weer een pathologische leugenaar, alsof je een emmer leeg gooit, weettudatwel? Kunt u geen actie ondernemen?'

Drie of vier dagen later belde hij haar op. Geweldig! Goed om haar sonore stemgeluid te horen. Hij had zich als een gentleman gedragen, beweerde ze. Wellicht was dat niet haar verwachting geweest vante-voren.

Aan het einde van het gesprek met hem baste hij: 'Weet u wat mijnheer? Een pathologische leugenaar? Mevrouw had volledig gelijk als ik onder haar lag want wat zij klaar speelde op de panfluit met van die hoge trillers...in één woord, hop, hop, hop, paardje in galop nee, niet in een woord maar meer dan drie; niet te kort!'

